

слѣше каква пакостъ да направи на стареца. Да му застѣпи ли връвѣта, или да го препъне съ нѣкоя вършина.

— Не, друго ще направя!
— рече си той и прочитѣ му свѣтнаха.

Извади джобното си ножче, отвори го и се затече следъ дѣда Вълка. Крадешкомъ приближи и рѣзна човала съ острието. Житото шурна като червенъ ручей следъ стареца. Дѣдо Вълко нищо не угади. Но докато стигне до воденицата — всичкитѣ зърна изтекоха. Спуснаха се рой врабчета и ги изкълваха.

Трайчо хвърли още два-три камъка следъ юрдечкитѣ и запраши къмъ кѣщи. Вечерята неговиятъ баща се прибра цѣлиятъ побѣлѣлъ отъ брашнянъ прахъ. На трапезата Трайчовата мама попита:

— Какви новини носишъ отъ воденицата?

— Остави се, — отвърна бащата, — много ми домѣчнѣ за дѣда Вълка. Сиротниятъ старецъ нали си има само една ябълка. Отрѣскалъ всичкия плодъ, събралъ две кринчета ябълки и ги замѣнилъ съ жито. Неговиятъ съседъ Радулъ му напълнилъ бремето съ жито срещу ябълкитѣ. Тръгналъ старецътъ съ бремето за воденицата, но по пжтя

единъ проклетникъ му срѣзаль съ ножъ човала, и житото изтекло. Пристигна на воденицата и започна да плаче като дете. Нали е самотенъ човѣкъ — нѣма кой да му помогне.

— Ами кой му е пробиль бремето?

— Не зная. Да го зная, ще му пречупя ржката.

Трайчо преглътна съ мжка залька си и стана.

— Кжде отивашъ? — попита бащата.

— Спи ми се. Ще легна.

— Хайде лѣгай, че утре ще ставаме рано. Отиваме въ града на пазаръ. Тамъ ще ти купя сандалки. Вдругиденъ ще трѣгвашъ на училище.

Трайчо се мушна подъ юргана и се замисли за дѣда Вълка. Стои сега старецътъ, седналъ на прага, и сълзитѣ му текать... изведнажъ нѣкой го ритна силно и извика:

— Ставай!

Трайчо се надигна. Презъ отворения прозорець грѣеше пълната есенна месечина. До прозореца, изправенъ, черъ като дяволъ, стоеше дѣдо Вълко. Въ лѣвата си ржка държеше бремето, а съ дѣсната стискаше една чепата дрѣновица.

— Влизай въ човала! — изкрещѣ старецътъ, и отъ прочитѣ му изскочиха искри.